

موالغز من المقدیر المحبوب

فضا بد و مسطحات و توجیع که بعد از غروب شمس حقیقت جلال
اندس باجی جل ذکره الاعلی از لسان ابن علی جار جاری شد
در حقیقت مجال بهم داده بود بصورت بی شک

آه کاند در جام جانف ز نریغ قضا	بخت جاسر سراج روح افزا شکر کمان کوا
بهر بر دور دست در مان بهر بر دور دست	آه در این درد به در مان در سنج به دور
چشم امکان خیره آمد قلب عالم تیره گشت	لشکن دل به صفای حیرت سینه
منقصر کردید از این صدر مبارک گشت	سهمگر کردید از این لطف عرش کبریا
گشت ساکن بجز سراج کم ز سراج گشت	سج زین در ریغ در وقت جان اوی
دایت اسما جز سر کون شد بر زمین	ناز غریب آفرینش شد بر سا
انکه در عالم قیامت از غم زاریش شد چه	کرد در عالم قیامت از غم زاریش
انکه از طرفان انظار تر میگفت کرد	برسیان در منصفی باز از خورشید این ترا
بجز انظف کشته با قوت خود که در غرق	شد چه از چشم فرج روح طوفان کجا
شد کین سلطان امکان در لایر ملک	شد همان شمس لقا در منرب در س بقا
گوشه محروم از امکان در قاهره	چشم شد منوع از انوار خورشید لقا
نوزده بوم انحال از در نشسته بستی	فجر بست صدم ز قیده شد قایب زنا
بود با دس عشر ماه در میان یعنی ایام	بود نالت عشر شهر مین و طایم و نا
هم ز نوزدهم شد منتظر منتظر از روز	هم ز هجرت کبیر او سینه دهنه گرفتار
این صحبت گشت عاشر این عزت شد	جمله غلغلاب ریت کرد به تاریخ غزا

۱۳۰۹

سبع عشر اعیان چه سر در بوم کوه	در فضای ارض حکما کس سجده بر ملا
عقل حکما جو شایع از وضع دار شرف	جمع ده کجگر شدند ز بحر اظفار دلف
هم ز جوت عم زونا که بر کوهان علم	هم ز عراب جد و استیلا و استیلا
به سخن مبارک عین عظم در رسم	قام خدمت بعرف صبر و استیلا
حضرت عین الله در عظم رجب از کرم	این چنین منسوب به بحر طبع و درنا
کس کرد مضطرب زیرا که حق فرموده است	در کتاب الله شرح بر تمام ما سرا
ما حسد این چون که شمر جانم خرب	هم نما و حکم بختان شود از روی ما
بجکه بر حضرت ارم برایت قائم بود	مسلطن به شید و از زود بر عالم لوا
در ظهور حکمتی در ضمیمه عم حکمت گشت	کس ندانند حکمت این بر هر فردان خدا
پس بایه نطق کردیم در عطار ابر	پس بایه نطق به شیم در جبر و خدا
از به پیشین حضرت جلیک و احدی شوم	روح انور جلیک عالم و سیم از این ندا
با زود تن بوده اند اصحاب بسیار است	بده روح الله و از انوار هم مکان شرف
ما بگردانده که استیم این زمان چه در آن	بجکه روشن دل ز انوار و آثار صحب
منت ای زود که کل در نظر عین عظم	فرع آن حد استیم در سراج آن بحر عطا
استقیم و سلطان بشید بر اثر عظیم	حاضر از این صحبت تا که از این بلا
ما شمس سوزید قد از این صحبت عظیم	زدن مرقع صبا بر جیل کائنات

فی المرثیه

ارادت در عزای تو روح تو دم گزیت	از صحبت خود و خود و قدم گزیت
دین غصه آرزو خود عدم میگشت و جو	از آنکه در غم تو جو و عدم گزیت